

Arrest

nr. 149 765 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LUYCKX, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 12 april 2011 een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 11 september 2012 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest X van 09.12.2009 en arrest X van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2007 onafgebroken in België zouden verblijven; zij sedert hun aankomst in België werkelijk alles in het werk zouden hebben gesteld om zich zoveel mogelijk en op positieve wijze te integreren in de Belgische samenleving; betrokkenen na hun aankomst in eerste instantie in het Centre 'Belle Vue' te Erezée zouden verbleven hebben en zij sedert 19.01.2008 een woning zouden huren in Mol; Dhr. [...] dankzij zijn positieve houding een meer dan behoorlijke kennis van de Nederlandse taal zou hebben en hij werkbereid zou zijn en hij zelfs reeds de toezegging zou ontvangen hebben tot het bekomen van een arbeidsovereenkomst en hij sinds 06.09.2010 tewerkgesteld zou zijn bij BVBA Claes-Stessens krachtens een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en met een full-time betrekking en dat dit het beste bewijs zou zijn van de door hem en zijn gezin met succes doorlopen stappen inzake integratie en er ter staving dit contract wordt voorgelegd; betrokkenen alle mogelijke inspanningen zouden hebben gedaan om hun integratie in België te bevorderen en dat één en ander succesvol zou zijn verlopen, wat zou worden aangetoond door het gegeven dat Dhr. [...] over een contractbelofte zou beschikken inzake toezegging van een arbeidsovereenkomst als arbeider en aan de hand van deze tewerkstelling het gezin in de toekomst in hun levensonderhoud zal kunnen voorzien; betrokkenen verwijzen naar getuigenverklaringen van Mevr. [...] en Mevr. [...] en dat deze personen zouden getuigen inzake de positieve houding van het gezin en hun gevorderde integratie en het tweede kind van betrokkenen in België geboren zou zijn en enkel in ons land sociale bindingen zou hebben en geen contacten of rechtstreekse bindingen met Armenië zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan en de Directeur van hun school dit per schriftelijke verklaring zou bevestigen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat Dhr. [...] tewerkgesteld was, wat wordt gestaafd met een arbeidsovereenkomst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 01.08.2007, werd afgesloten op 27.02.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te

verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk minder dan zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk terugkunnen naar hun land van herkomst gezien de problemen die zij aldaar ondervonden hebben. Indien zij zouden terugkeren, zouden zij dit vast en zeker bekopen met hun leven aangezien zij aan de dood, minstens aan ernstige fysieke martelingen zouden zijn ontsnapt. Tot slot zouden betrokkenen bij gebrek aan enig geldig visum in de administratieve onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Armenië. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terugkunnen om bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bij gevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er zich met betrokkenen nooit problemen zouden hebben voorgedaan, niet ten aanzien van de openbare orde en evenmin ten aanzien van hun omgeving/buren/overige personen en er ten aanzien van hun niet de minste negatieve tegen-indicaties zouden bestaan en er bij geen enkele gelegenheid zich ook maar enige aanwijzing zou hebben voorgedaan dat betrokkenen een gevaar zouden zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 11 september 2012 besliste verweerder tevens om verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verweerder het administratief dossier niet aan de Raad heeft bezorgd. Hij is daartoe nochtans gehouden op basis van artikel 39/72 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers dat “de verwerende partij de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier [bezorgt]”.

De Raad wijst erop dat artikel 39/59 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen [worden] geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn”.

Verzoekers voeren in hun eerste middel onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan en geven daarbij onder andere de volgende toelichting:

“Dat verweerder verder niet nauwkeurig en volledig stereotiep is in verband met de scholing van de kinderen van verzoekster en de ontwikkelde argumenten dienaangaande niet beantwoordt;

Dat het argument in de aanvraag van verzoekster niet het feit betrof dat er geen scholing kan worden bekomen in het land van herkomst, doch wel dat het indienen van de aanvraag in het thuisland impliceert dat de kinderen hun leerprogramma dienen te onderbreken;

Dat de kinderen, die leerplichtig zijn en recht op onderwijs genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst bovendien niet alleen hun studies zouden dienen te staken, doch eveneens in het thuisland de lessen zouden dienen te volgen in het Armeens, taal welke zij niet eens meer machtig zijn;

Dat de beide kinderen immers geen enkele herinnering meer hebben aan Armenië en België als hun thuisland ervaren en beschouwen;

Dat terugkeer naar Armenië voor de indiening van de aanvraag tot regularisatie dan ook onvermijdelijk verlies van een schooljaar zou inhouden;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;”.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. X; RvS 28 oktober 2002, nr. X).

Aangezien het administratief dossier ontbreekt kan de Raad niet nagaan wat verzoekers in hun aanvraag juist hebben aangehaald over de scholing van hun kinderen en of verweerder op alle elementen heeft geantwoord. Het blijkt dus niet dat de feiten die verzoekers in hun verzoekschrift aanhalen kennelijk onjuist zijn en bijgevolg dienen ze als bewezen te worden beschouwd.

Bijgevolg schendt de eerste bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en dient deze beslissing te worden vernietigd.

Aangezien een onderdeel van één van de aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de eerste beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. X; RvS 24 oktober 2002, nr. X).

2.2. De tweede en de derde bestreden beslissing moeten ook worden vernietigd. Deze beslissingen hangen immers samen met de eerste bestreden beslissing. Alle bestreden beslissingen werden immers op dezelfde dag door dezelfde ambtenaar genomen, wat aangeeft dat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen nadat hij de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT